

ἀχειροτέρευτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδειροτέρευτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *χειροτέρευτος <χειροτερύω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις δὲν ἐχειροτέρευσε, ἐπὶ νοσοῦντος ἢ ἄλλως κακῶς ἔχοντος σύνηθ. 2) Ὁ μὴ νοσήσας Πόντ. (Τραπ.)

ἀχειροτόνητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχειροτόνητος.

1) Ὁ μήπω χειροτονηθεὶς, ἐπὶ ὑποψηφίου κληρικοῦ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ δαρεῖς: Κάνενα δὲν ἄφησε ἀχειροτόνητο.

ἀχεράκι τό, σύνηθ. ἀχυράκι Σῦρ.—Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἄχερο διὰ τῆς καταλ. -άκι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν πληθ. τύπ. ἀχυράκια καὶ παρὰ Σομ.

1) Λεπτὸν ἄχυρον σύνηθ. Συνών. *ἀχερόπουλλον.

2) Ἀχυρον, ἄνευ σημ. ὑποκορ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀχερανοίχτης ὁ, Κρήτ. ἀχερονοίχτης Κρήτ. (Καταιδ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἄχερο καὶ ἀνοίχτης.

Ἡ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ἀχυρῶνος ὅπῃ διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγεται τὸ ἄχυρον. Συνών. ἀχερότροπα.

ἀχεραποθήκη ἡ, σύνηθ. ἀχυραποθήκη σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἄχερο καὶ ἀποθήκη.

Ἀποθήκη ἀχύρων, ἀχυρῶν. Συνών. ἀχερεάς, ἀχερεῶνας, *ἀχερμιὰ 3, ἀχερομπατή, ἀχερόσπιτο, ἀχερόσταβλος, ἀχερότοπος, ἀχερωνάρι, ἀχερῶνας, ἀχερώνι, ἀχούρι.

ἀχεράς ὁ, ἀμάρτ. ἀχιράς Μακεδ. Θηλ. ἀχεροῦ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -ας. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ πωλητὴς ἀχύρων: Παροιμ. Κ' ἡ ἀχεροῦ τὸν ἄντρα τῆς μὲ τοὺς πρᾶματεντὰς Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄνομα ποταμοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν.)

ἀχερέα ἡ, Κρήτ. (Χαν.) ἀδουρέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -εά.

Ὁσμὴ ἀχύρου. Συνών. ἀχερίλα 1.

ἀχερεάς ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀχιουρεὰ ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο.

Ἀχυρῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερένιος ἐπίθ. ἀχυρένιος σύνηθ. ἀχιουρένιος Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀχερένιος σύνηθ. ἀχιρένιους βόρ. ἰδιώμ. ἀδουρένες Πόντ. (Σάντ. κ.ά.) ἀδουρένες Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἐξ ἀχύρων συγκείμενος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Μαξιλλάρι-στρώμα ἀχυρένιο σύνηθ. Ἀδουρένεν στρώμαν Τραπ. Συνών. ἀχέρινος.

2) Οὖς, ἀνδρεῖκελον ἐκ παλαιῶν ἐνδυμάτων πληρωμένων δι' ἀχύρων, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς ἐσπαρμένον ἀγρὸν πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν πτηνῶν Ζάκ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ στερημένος νοῦ, ἄνους σύνηθ.: Ἀχερένιο κεφάλι-μυαλό. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἰσχὺν καὶ ἀξίαν Ζάκ.: Γνωμ. Ὁ ἀχυρένιος ἄντρας θέλει χρυσὴ γυναῖκα (ὁ ἀνίκανος ἔχει ἀνάγκην δραστηρίας συζύγου). Πβ. ἀχεροκάματος (II).

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ.

ἀχερεῶνας ὁ, ἀχυρεῶνας Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Ἡπ. Μύκ. ἀχιουρεῶνας Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Πε-

λοπν. (Γελίν. Κορινθ. Μάν.)—Λεξ. Δημητρ. ἀχερεῶνας Ἡπ. Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Κορινθ. Μεσσ. Οἶν. Παππούλ. Πύλ.)—Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀχυρεῶνα ἡ, Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Καπ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Τήν. Τσακων.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀδυρεῶνα Καπ. (Ἀνακ. Φερτ.) ἀχιουρεῶνα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Εὐβ. (Κύμ.) Μέγαρ. ἀχερεῶνα Βιθυν. (Κατιρλ.) Εὐβ. (Ὁρ.) Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μεσσ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)—Λεξ. Δημητρ. ἀρεῶνα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -εῶνας.

Ἀποθήκη ἀχύρων, ἀχυρῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Στραβὸς βελόν' ἐγύρευε μέσα 'ς τὸν ἀχερεῶνα (ἐπὶ τῶν ἀναζητούντων δυσεύρετα) Ἡπ.

Στραβὸς βελόνι ἔχασε μέσα 'ς τὸν ἀχερεῶνα καὶ ὁ κουφὸς τοῦ ἔλεγε ἐδῶ κοντὰ βροντάει (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κατιρλ.

Διὸ γάιδαροι μαλώνανε σὲ ξένο ἀχερεῶνα (ἐπὶ τῶν διαμφισβητούντων πράγματα ξένα πρὸς ἀμφοτέρους. Ἡ παροιμία ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Ἀνδρίτσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερεωνόθυρα ἡ, ἀμάρτ. ἀχερεανόθυρα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀχερεῶνας καὶ θύρα.

Θύρα ἀχυρῶνος. Ἡ λ. ἐν καθαρογλωσσ.: Θύρ' ἀχερεανόθυρα κί ἀπ' ἀχερεῶνα θύρα.

ἀχεριάζομαι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀχουριάζομαι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο. Τὸ ἀχουριάζομαι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὖς. ἀχούρι.

Παθαίνω ἀσφυζίαν, ἐπὶ ἵππου ὅστις ἐγκλειόμενος τὸν χειμῶνα εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἀσφυκτιᾷ ἔνεκα τῆς λεπτῆς κόψεως τῆς ἀναδιδομένης ἐκ τῶν ἀχύρων.

ἀχερίαστρα ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχερίάζω.

Φάτνη. Συνών. ἀχερίστρα 3.

ἀχερίδα ἡ, ἀμάρτ. Πληθ. ἀχιουρίδες Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Πληθ. παλαιὰ καὶ τριμμένα ἄχυρα.

ἀχερίζω Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρούς.) ἀχυρίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀχιουρίζω Αἰγιν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀχιουρίζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχυρο.

1) Δίδω εἰς τὰ ζῶα ἄχυρα ἐνθ' ἄν.: Ἀχερίζω τ' ἄλογο - τὸ βόιδι κττ. Ἀνδρούς. Ἀχερίζω τὰ ζῶα Κύθηρ. 2) Δίδω εἰς τὰ ζῶα τροφήν ἐν γένει Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

ἀχερίλα ἡ, ἀχυρίλα Κεφαλλ. ἀχιουρίλα ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247 ἀχερίλα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχυρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ὁσμὴ ἀχύρου Πελοπν. (Καλάβρυτ.)—ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀχερέα. 2) Πληθ., ἄχυρα ἀνάμεικτα μὲ κόπρον ζῶου Κεφαλλ.

***ἀχέριν** τό, ἀδύριν Πόντ. (Κερασ. Σούρμ.) ἀδύρ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀδούρ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀχούρι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄχυρο κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

1) Ἀχυρον ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐγὼ παλ' ἀδούρᾳ κί τρώγω, (πρὸς τοὺς θεωροῦντας τοὺς ἄλλους ἀνόητους καὶ προσπαθοῦντας νὰ ἀπατήσωσιν) Χαλδ. Συνών. ἄχερο 1. 2) Νομή, βοσκή Πόντ. (Σούρμ.)

